

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Janowski

Protokolant: sekr. Katarzyna Strzelec

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. w Szczytnie Artura Bekularda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2018 r. sprawy:

P. W., s. D. i B. z d. D., ur. (...) w S.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 21 sierpnia 2012 r. w sprawie II K 363/12 za przestępstwo z art. 178a §1 k.k. popełnione w dniu 20 maja 2012 r. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat;
- 2) Sądu Rejonowego w Szczytnie dnia 28 sierpnia 2012 r. w sprawie II K 362/12 za przestępstwo z art. 234 k.k. popełnione w dniu 26 lutego 2012 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, postanowieniem SR w Szczytnie z dnia 12 grudnia.2013 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;
- 3) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 26 czerwca 2015 r. w sprawie II K 110/15 za przestępstwo z art. 279 §1 k.k. popełnione w nocy z 3/4 grudnia 2014 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, z warunkowym jej zawieszeniem na okres 4 lat tytułem próby, postanowieniem SR w Szczytnie z dnia 08 grudnia.2016 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;
- 4) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie II K 581/16 za przestępstwo z art. 178a §4 k.k. popełnione w dniu 1 maja 2016 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

I. na podstawie art. 569 §1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k., art. 86 §1 k.k. i art. 87 k.k., w brzmieniu przepisów obowiązującym w datach przestępstw, w zw. z art. 4 §1 k.k., łączy karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawie sygn. akt II K 362/12 i karę ograniczenia wolności orzeczoną wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawie sygn. akt II K 363/12 (opisane w pkt 1 i 2) i w ich miejsce orzeka karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz uznaje ją za wykonaną w całości;

II. na podstawie art. 569 §1 k.p.k., art. 85 §1, §2 k.k. i art. 86 §1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawach II K 110/15 i II K 581/16 (opisane w pkt 3 i 4) i w ich miejsce wymierza skazanemu P. W. karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej orzeczonej w pkt II zalicza okres odbytej dotąd kary w sprawie II K 581/16 oraz okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności zaliczony na poczet kary orzeczonej w tej sprawie od dnia 01 maja 2016 r. godz. 20:30 do dnia 02 maja 2016 r. godz. 15:50;

IV. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. w pozostałym zakresie łączone wyroki pozostawia do odrębnego wykonania;

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. Z. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych oraz podatek VAT w kwocie 27,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

P. W. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

5) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 21 sierpnia 2012 r. w sprawie II K 363/12 za przestępstwo z art. 178a §1 k.k. popełnione w dniu 20 maja 2012 r. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat;

6) Sądu Rejonowego w Szczytnie dnia 28 sierpnia 2012 r. w sprawie II K 362/12 za przestępstwo z art. 234 k.k. popełnione w dniu 26 lutego 2012 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, postanowieniem SR w Szczytnie z dnia 12 grudnia.2013 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;

7) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 26 czerwca 2015 r. w sprawie II K 110/15 za przestępstwo z art. 279 §1 k.k. popełnione w nocy z 3/4 grudnia 2014 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, z warunkowym jej zawieszeniem na okres 4 lat tytułem próby, postanowieniem SR w Szczytnie z dnia 08 grudnia.2016 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;

8) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie II K 581/16 za przestępstwo z art. 178a §4 k.k. popełnione w dniu 1 maja 2016 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

Aktualnie P. W. odbywa karę 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawie II K 581/16. Karę odbywa w systemie zwykłym.

(dowody: odpisy wyroków k. 8 – 8v, 9 – 9v, 10 – 10v, k. 11 – 11v, opinia o skazanym k. 21 – 23, dane o karalności k. 5 – 5v)

Zgodnie z treścią art. 569 §1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej różnymi wyrokami Sąd wydaje wyrok łączny.

Zgodnie z treścią art. 85 §1 i §2 k.k., obowiązującą od dnia 01.07.2015 r., Sąd orzeka karę łączną jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, zaś podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za te przestępstwa. Z §3 tego artykułu wynika, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu.

Z uwagi na fakt, iż kara łączna w wyroku łącznym stanowi odrębną karę zastępującą wszystkie wymierzone kary jednostkowe i wymierzone już kary łączne za pozostające w zbiegu przestępstwa, konieczne jest ustawowe określenie

granic wymiaru tej kary, a ściślej mówiąc ustawowe przesądzenie górnej i dolnej granicy, w ramach których Sąd dokona wymiaru kary łącznej. Przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym mogą mieć zastosowanie różne systemy łączenia kar jednostkowych i łącznych. Są nimi: system kumulacji - polegający na zsumowaniu wszystkich wymierzonych kar jednostkowych i łącznych, a następnie wykonaniu jednej skumulowanej kary; system absorpcji - polegający na przyjęciu, że najsurowsza kara wymierzona za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa pochłania kary łagodniejsze, co sprawia iż tylko ta kara podlega wykonaniu oraz system asperacji - polegający na przyjęciu za podstawę najsurowszej kary orzeczonej za pozostające w zbiegu przestępstwa, podlegającej odpowiedniemu obostrzeniu w sposób przewidziany w ustawie karnej. Występują także systemy mieszane w dwóch odmianach: redukcyjnym - polegającym na swoistym obniżeniu kary ustalonej w wyniku zsumowania kar jednostkowych i łącznych orzeczonych za poszczególne przestępstwa oraz system mieszany wykorzystujący elementy asperacji - polegający na określeniu zasad wymiaru jednej kary łącznej w oparciu o kary wymierzone jednostkowo i wymierzone już kary łączne, przy czym podstawą wymiaru kary łącznej jest najsurowsza z kar (jednostkowych lub łącznych) podlegająca jednak obostrzeniu w sposób przewidziany w ustawie. Obowiązujący Kodeks karny opiera się co do zasady na systemie mieszanym, nazywanym także systemem kary łącznej. Należy jednak podkreślić, że regulacje zawarte w przepisach art. 85 i następnym k.k. nie wskazują w sposób jednoznaczny modelu (zasady, dyrektywy), który stanowić powinien podstawę wymiaru kary łącznej. Zgodnie bowiem z art. 86 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar (jednostkowych, łącznych) wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak ustalonych w tym przepisie granic danego rodzaju kary. W orzecznictwie panuje pogląd, iż wybór sposobu wymiaru kary łącznej uzależniony jest od oceny okoliczności konkretnego wypadku, w tym w szczególności więzi o charakterze przedmiotowym i podmiotowym pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, za które wymierzono kary jednostkowe (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2002 r., II KK 270/02, LEX nr 55547).

Należy także nadmienić, iż – jak wynika z art. 85a k.k. orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę łączną Sąd orzeka w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.

Z uwagi fakt, iż wyroki skazujące wydane wobec P. W. w sprawach SR w Szczytnie II K 363/12 i II K 362/12 (opisane w pkt 1 i 2) zapadły przed dniem 01 lipca 2015 r., zastosowanie w niniejszej sprawie co do tych wyroków znajdują przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu sprzed tej daty (art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 20 marca 2015 r. poz. 396)).

Art. 85 k.k. i 86 §1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., stanowiły, że sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok co do którekolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, albo inne podlegające łączeniu. Sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 540 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności (art. 86 §1 k.k.).

W ramach niniejszego postępowania jest możliwe orzeczenie kary łącznej poprzez połączenie kary ograniczenia wolności orzeczonej w sprawie II K 363/12 oraz kary pozbawienia wolności w orzeczonej sprawie II K 362/12, zaś granicę czasową, do której należy odnosić czas popełnienia poszczególnych przestępstw wyznacza wyrok w sprawie II K 363/12 wydany w dniu 21 sierpnia 2012 r.

Ustalając wysokość kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd Rejonowy miał na uwadze wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności w sprawach podlegających połączeniu i zgodnie z dyrektywą art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 87 § 1 k.k. mógł orzec te kary w przedziale do 7 miesięcy pozbawienia wolności.

W zakresie rozmiaru kary łącznej pozbawienia wolności, sąd rozważył zachodzący między popełnionymi przez skazanego przestępstwami związek przedmiotowo – podmiotowy i dokonał rozstrzygnięcia przez pryzmat obu naczelnych dyrektyw wymiaru kary – prewencji indywidualnej i prewencji generalnej, uwzględniając okoliczności, które zaistniały po wydaniu poprzednich wyroków.

Wyrok łączny w niniejszej sprawie co do wyroków w sprawach II K 363/12 i II K 362/12 obejmuje skazania za różnego rodzaju przestępstwa popełnione przez P. W. na przestrzeni 2 miesięcy. Zauważenia przy tym wymaga, że skazany nie poddał się rygorom resocjalizacji w warunkach wolnościowych co skutkowało zarządzeniem wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności w sprawie II K 362/12, zaś skazany po opuszczeniu jednostki penitencjarnej w dalszym ciągu naruszał porządek prawny.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Rejonowego zastosowanie zasady kumulacji przy kształtowaniu wymiaru kary znalazło pełne uzasadnienie. Uwzględnienie powyższych okoliczności i ich właściwe wyważenie doprowadziło do wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 miesięcy. Orzeczenie wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności poniżej tej granicy nie znajduje usprawiedliwienia ujawnionymi okolicznościami mającymi wpływ na jej rozmiar.

Mając na uwadze wykonanie w całości kar jednostkowych w sprawach II K 363/12 i II K 362/12, podlegających łączeniu, orzeczoną karę łączną Sąd uznał za wykonaną w całości.

W niniejszej sprawie połączeniu na podstawie przepisów obowiązujących w dacie orzekania podlegały kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach SR w Szczytnie w sprawach II K 110/15 i II K 581/16 (opisane wyżej w pkt 3-4). W każdej bowiem z tych spraw orzeczono wobec skazanego kary podlegające łączeniu, nadto przestępstw, za które skazany został w wyżej wymienionych wyrokach P. W. dopuścił się zanim rozpoczął odbywać karę orzeczoną w sprawie II K 110/15.

Pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez skazanego, za które wymierzono kary w sprawach II K 110/15 i II K 581/16 nie istnieje związek przedmiotowy, bowiem skazany popełnił występki skierowane przeciwko różnorodnym dobrom prawnie chronionym tj. mieniu i bezpieczeństwu w komunikacji.

Nadto pomiędzy przestępstwami będącymi przedmiotem spraw II K 110/15 i II K 581/16 brak bliskości czasowej, bowiem popełnione zostały w okresie od 3 grudnia 2014 roku do 1 maja 2016 roku, a więc na przestrzeni półtora roku.

Wydając wyrok łączny Sąd ma obowiązek uwzględnić w zakresie wymiaru kary wszystkie te okoliczności, które zaistniały także po wydaniu poprzednich wyroków i które wskazują na przebieg procesu resocjalizacji. Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym poza zasadami określonymi w art. 86 §1 k.k. istotny wpływ ma zachowanie się skazanego w zakładzie karnym czy w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. W tym wypadku zachowanie się skazanego jest poprawne, o czym świadczy opinia o skazanym z dnia 28 grudnia 2017 r. wydana przez dyrektora Zakładu Karnego w D. (k. 21-23). Z opinii tej wynika, iż P. W. w czasie pobytu w warunkach izolacji nie był karany dyscyplinarnie ani nagradzany regulaminowo. Wymaga leczenia odwykowego, którego dotychczas nie podjął z uwagi na odległy termin przyjęć na oddziale terapeutycznym. Wobec przełożonych prezentuje postawy regulaminowe, prawidłowo układa relacje ze współosadzonymi. Karę odbywa w systemie zwykłym, wyraził zgodę na odbywanie kary w systemie programowego oddziaływania. Tym samym uznać należy, że postępy w procesie resocjalizacji skazanego są umiarkowane.

Uwzględniając powyższe Sąd, mając możliwość wymierzenia kary łącznej w granicach od 1 roku do 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, uznał że nie zachodzi potrzeba orzeczenia maksymalnie długiego okresu resocjalizacji skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej, bowiem jego obecne zachowanie wskazuje, że czyni on postępy w procesie resocjalizacji, z drugiej wszakże strony różny charakter popełnionych przez niego przestępstw oraz długi okres czasu, w ciągu którego dopuszczał się łamania prawa, w zestawieniu z faktem jego jedynie poprawnego zachowania w warunkach izolacji penitencjarnej prowadzi do konkluzji, że nie zasługuje on na zbyt łagodne

potraktowanie i wymaga w dalszym ciągu długotrwałego okresu resocjalizacyjno-wychowawczego, który kara łączna orzeczona niniejszym wyrokiem łącznym w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności – w pełni zapewnia.

Określając wymiar tak ukształtowanej kary łącznej Sąd miał na uwadze również to, że instytucja kary łącznej nie jest w żadnym razie instrumentem łagodzenia kar orzeczonych za zbiegające się przestępstwa, a fakt popełnienia wielu przestępstw jest okolicznością zaostrzającą wymiar kary.

Sąd uznaje, że tak orzeczona kara łączna uwzględnia wszystkie wskazane okoliczności, jest zgodna z zasadą trafnej reakcji karnej i w sposób właściwy zrealizuje nie tylko swoje funkcje wychowawcze, ale także zapobiegawcze.

Względy prewencji szczególnej, jak i ogólnej, w ocenie Sądu, wskazywały na konieczność wymierzenia skazanemu kary łącznej według zasady asperacji, uznając tę metodę za najbardziej adekwatną w niniejszej sprawie.

Na poczet kary łącznej Sąd zaliczył okres odbytej przez skazanego kary w sprawie II K 581/16 oraz okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności zaliczony na poczet kary orzeczonej w tej sprawie.

Na podstawie art. 576 §1 k.p.k. wyroki podlegające łączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym Sąd pozostawił odrębnemu wykonaniu.

Na rzecz obrońcy skazanego z urzędu zasądzono wynagrodzenie zgodnie z obowiązującymi stawkami, uwzględniając nakład pracy obrońcy.

Sąd ponadto zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów postępowania.